

opusdei.org

Carta del Prelat (octubre 2013)

"Confesso un sol baptisme per al perdó dels pecats": és l'article del Credo comentat pel prelat de l'Opus Dei a la carta pastoral d'octubre.

26/10/2013

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Les últimes setmanes, moguts per la invitació del Papa, a molts llocs s'ha elevat al cel una pregària perseverant per la pau al món i en

les consciències. Vaig tenir molt present aquell suggeriment de sant Josepmaria quan, l'any 1952, ens va convidar a repetir la jaculatòria ***Cor Iesu Sacratissimum, dona nobis pacem!*** Anys després va afegir ***et Misericors***, perquè imploréssim del Cor sacratíssim i misericordiós de Jesús la pau per a tothom: la pau espiritual, que prové de la possessió de Déu, i també la pau humana entre tots els pobles, rebutjant les enemistats i la violència. També Joan Pau II i Benet XVI van pregar i van fer pregar per la pau del món.

Com afirmava el Sant Pare en llançar la crida per a una jornada mundial de dejuni i oració, hom clamarà per la pau a la societat en va si les ànimes no malden per assolir i mantenir la pau amb Déu, que és conseqüència de la lluita decidida contra el pecat. Mentre pregàvem pel cessament de les guerres, dels rancors, de les enemistats, van venir

una vegada més a la meva memòria
unes paraules de sant Josepmaria
escrites els primers anys de la seva
activitat sacerdotal: ***Un secret. —Un
secret, a crits: aquestes crisis
mundials són crisis de sants. —
Déu vol un grapat d'homes «seus»
en cada activitat humana. —
Després... pax Christi in regno
Christi —la pau de Crist en el
regne de Crist [1] .***

Aquestes reflexions, sempre actuals,
cobren especial rellevància en la
vigília de la fundació de l'Obra.
Aquell 2 d'octubre de 1928, Déu
Nostre Senyor, en la seva infinita
misericòrdia, va fer veure al nostre
Pare que era Voluntat seva recordar
a tots els homes que són cridats a la
santedat. Alhora, va deixar a les
seves mans –en la seva ànima i en el
seu cor– l'Opus Dei: camí de
santificació en el treball professional
i en les circumstàncies de la vida
corrent, dotant-lo de l'esperit i dels

mitjans apostòlics apropiats per assolir aquest objectiu.

Han transcorregut vuitanta-cinc anys d'aleshores ençà i, per la bondat del cel, l'Opus Dei està complint la missió de servei a l'Església i a les ànimes per a la qual Déu el va voler:

mantinguem-nos sempre atents per secundar aquest explícit encàrrec diví. ***Bé podem dir sense jactància*** –va escriure el nostre fundador fa molts anys– ***que, amb l'Obra de Déu, s'han obert de manera vocacional els camins divins de la***

terr a [2] . Alcem el nostre cor en acció de gràcies a la Trinitat

Beatíssima i a la nostra mare Maria, per qui arriben a la terra totes les gràcies del cel. I, al mateix temps, pensem: què més puc fer jo perquè aquest missatge cali més

profundament al meu propi cor i al de la gent? No és cert que cal pregar més, oferir més sacrificis, treballar amb més dedicació i rectitud en la

tasca professional, cercar ocasions noves d'arribar i de servir altres persones?

En els últims mesos, hem reflexionat en el misteri de l'Església una, santa, catòlica i apostòlica. A més a més és la nostra mare: la Santa Mare Església, ja que en el seu si ens ha engendrat l'Esperit Sant a la nova existència dels fills de Déu. La mateixa Església, com a bona mare amorosa, té cura constantment dels fills *fins que tots plegats arribem a la unitat de la fe i del coneixement del Fill de Déu, l'home perfecte, a la mesura de la plenitud de Crist* [3] .

Tanmateix, i és un dolor que ens pesa, alguns –també entre els catòlics– parlen de l'Església amb distanciament, i fins i tot li atribueixen les culpes i defectes que els fills manifestem en la nostra conducta, ja que –tot i la dignitat rebuda– seguim sent pobres dones i

pobres homes, inclinats al pecat. Molt diferent era l'enfocament dels Sants Pares, o el dels milions d'ànimes santes que l'Església ha conduït al cel. Sant Agustí, per exemple, exhortava: «Estimem el Senyor, el nostre Déu; estimem l'Església. A Ell com a Pare, a Ella com a mare» [4] . I sant Cebrià, dos segles abans, proclamava categòricament: «No pot tenir Déu per Pare, qui no té l'Església com a mare» [5] .

Recentment, el papa Francesc ha exposat de nou aquesta veritat de la nostra fe . **La fe és un regal, és un do de Déu que se'ns dóna a l'Església i a través de l'Església. I l'Església, ens dóna la vida de fe en el baptisme: aquest és el moment en el qual naixem com a fills de Déu [6] .** La data en què vam ser regenerats en les aigües baptismals, en el nom i per la virtut de la Santíssima Trinitat, constitueix una

jornada molt important en la nostra existència terrenal. Demanem-nos amb el Sant Pare: ***com veig jo l'Església? Si estic agraït amb els meus pares perquè m'han donat la vida, estic agraït amb l'Església perquè m'ha generat en la fe a través del baptisme?*** [7] . A l'Opus Dei, gràcies a Déu i a les atencions de sant Josepmaria, mantenim una viva consciència d'aquesta realitat, que ens omple de gratitud. Perquè l'Obra – ho va subratllar Pau VI en una carta manuscrita adreçada al nostre Pare, en un dia com el d'avui– ha nascut en aquest temps nostre «com a expressió puixant de la perenne joventut de l'Església» [8] . En unió amb el nostre sant fundador, i amb tants fidels de l'Obra que ja han arribat a la pàtria celestial, clamem : ***¡Quina alegria poder dir amb totes les forces de la meva ànima: m'estimo la meva Mare l'Església santa!*** [9] .

Prosseguint les nostres reflexions sobre el Credo, en continuïtat amb allò que us acabo d'escriure, ens fixem avui en el següent article de la fe: *confesso que hi ha un sol baptisme per al perdó dels pecats [10]* . El motiu que se'ns proposi aquest article al final del Credo no és indiferent. «El Símbol dels Apòstols lliga la fe en el perdó dels pecats a la fe en l'Esperit Sant, però també a la fe en l'Església i en la comunió dels sants. Després de la Resurrecció, el Crist va donar l'Esperit Sant als apòstols i els atorgà el seu poder diví de perdonar els pecats: "Rebeu l'Esperit Sant; als qui perdonareu els pecats, els seran perdonats; als qui els retindreu, els seran retinguts" (Jn 20, 22-23)» [11] .

L'Església custodia en plenitud els mitjans de santificació instituïts per Jesucrist. Les paraules i les accions de Nostre Senyor durant la seva vida terrenal eren plenes de contingut

salvífic, i no sorprèn -més encara, ens sembla lògic- que les turbes s'acostessin a Jesús desitjant sentir-ho i tocar-lo, *perquè sortia d'ell una força que guaria tothom* [12] .

Aquestes paraules i aquestes accions anunciaven i anticipaven l'eficàcia del misteri pasqual, amb el qual venceria definitivament el dimoni, el pecat i la mort, i preparaven allò que Ell transmetria a l'Església quan tot tingués el seu compliment. «Els misteris de la vida del Crist són els fonaments del que ara, a través dels ministres de la seva Església, el Crist atorga en els sagraments, car "allò que era visible en el nostre Salvador ha passat als seus misteris"» [13] .

Els sagraments confereixen la gràcia que signifiquen. ***Què són els sagraments*** – escrivia el nostre Pare el 1967– ***sinó empremtes de l'encarnació del Verb diví, clara manifestació de la manera que Déu –ningú sinó Ell podia fer-ho–***

ha triat i determinat per santificar-nos i dur-nos al cel , instruments sensibles dels que el Senyor se serveix per conferir realment la gràcia , segons la significació pròpia de cada un? [14] .

Com d'agraïts hem d'estar a la nostra Santa Mare Església per conservar i oferir-nos aquest tresor amb plena fidelitat a Jesucrist! I com hem de protegir-lo i defensar-lo en tota la seva integritat! Particularment donem gràcies pel baptisme, que ens ha introduït en la gran família dels fills de Déu. Rebre'l el més aviat possible adquireix una importància cabdal, perquè aquest sagrament –o el seu desig, almenys implícit– resulta necessari per aconseguir la salvació: *ningú no pot entrar al Regne de Déu si no neix de l'aigua i de l'Esperit [15]* , va anunciar Jesús a Nicodem. Certament, com exposa la doctrina de l'Església, l'Esperit Sant

pot actuar, i de fet actua, també fora dels límits visibles de l'Església. Déu mateix ha establert, però, que la manera ordinària de participar en la mort i resurrecció de Crist, per la qual som salvats, és fruit de la incorporació a l'Església mitjançant el baptisme i, en conseqüència, «la pràctica de batejar els nens petits és una tradició immemorial de l'Església» [16] . També llegim al Catecisme de l'Església catòlica: «La pura gratuïtat de la gràcia de la salvació es manifesta particularment en el baptisme de nens. Per tant, l'Església i els pares privarien el nen de la gràcia inestimable de ser fill de Déu, si no li administraren el baptisme poc després del seu naixement» [17] . I conclou: «Els pares cristians han de reconèixer que aquesta pràctica correspon també a la seva missió d'alimentar la vida que Déu els ha confiat» [18] .

El baptisme no sols perdona els pecats i infon la primera gràcia, sinó que és la porta dels altres sagraments i així fa possible que els cristians es configuren més i més amb Jesucrist fins a arribar a identificar-se amb Ell. En tots els batejats, nens i adults, la fe, l'esperança i la caritat han de créixer després del baptisme, i això es porta a terme a l'Església, dipositària –com ja he anotat– dels mitjans de salvació. Així s'expressava el Papa en una de les catequesis del mes passat. **Una mare –deia– no es limita a donar la vida, sinó que, amb gran cura, ajuda a créixer els fills, els dóna la llet, els nodreix, els mostra el camí de la vida, els acompanya sempre amb les seves atencions, amb l'afecte, amb l'amor, fins i tot quan són més grans. I en això sap també corregir, perdonar, comprendre, sap estar a prop en la malaltia, en el sofriment... [19]** . De la mateixa manera es comporta l'Església amb

els fills que ha engendrat per mitjà del baptisme: **acompanya el nostre creixement transmetent la Paraula de Déu, (...) administrant els sacraments. Ens alimenta amb l'eucaristia, ens dóna el perdó de Déu mitjançant el sacrament de la penitència, ens sosté en el moment de la malaltia amb la unció dels malalts. L'Església ens acompanya en tota la nostra vida de fe, en tota la nostra vida cristiana [20] .**

Que gran és la misericòrdia del nostre Pare Déu! Coneixent que som febles i que –malgrat la nostra bona voluntat– caiem una i altra vegada en pecats i faltes, ha confiat a la seva esposa el sacrament del perdó «a favor de tots els membres pecadors de la seva Església; sobretot per als que, després del baptisme, han caigut en el pecat greu i així han perdut la gràcia baptismal i han ferit la comunió eclesial» [21] . Aquest sacrament també perdona els pecats

venials i les faltes, infon noves forces per a la lluita interior i se'ns presenta –així deien els Pares de l'Església– com «la segona taula (de salvació) després del naufragi que és la pèrdua de la gràcia» [22] .

Recordo el gran amor de sant Josepmaria al sagrament de la reconciliació –el sagrament de l'alegria, li agradava anomenar-lo– i com animava a rebre'l amb freqüència, impulsant a fer un constant apostolat de la confessió. Em limito ara a reproduir unes paraules seves, durant una reunió de catequesi amb moltes persones.

A confessar, a confessar, a confessar! Que Crist ha prodigat misericòrdia amb les criatures. Les coses no marxen, perquè no acudim a Ell, a netejar-nos, a purificar-nos, a encendre'ns. Molta neteja, molt esport... ¡Bé, meravellós! I aquest altre esport

de l'ànima? I aquestes dutxes que ens regeneren, que ens netegen i ens purifiquen i ens encenen? Per què no anem a rebre aquesta gràcia de Déu? Al sagrament de la penitència i a la sagrada comunió. Aneu, aneu! Però no us acosteu a la Comunió si no esteu segurs de la neteja de la vostra ànima [23] .

Insistia en un altre moment: fills meus, porteu els vostres amics a confessar, els vostres parents, les persones que estimeu. I que no tinguin por. Si han de tallar alguna cosa, ho tallaran. Digueu-los que no n'hi haurà prou en anar-hi una sola vegada a la confessió, que els caldrà anar-hi moltes, sovint, com, quan s'arriba a una certa edat, o quan hi ha una circumstància de malaltia, no es va una sola vegada al metge, sinó sovint, i es consulta sovint, i prenen la pressió i fan anàlisis. Doncs el mateix, el mateix amb

l'ànima (...). El Senyor està esperant a molts perquè es donin un bon bany en el Sagrament de la penitència! I els té preparat un gran banquet, el de les noces, el de l'Eucaristia, l'anell de l'aliança i de la fidelitat i de l'amistat per sempre. Que vagin a confessar! (...) Que sigui molta la gent que s'atansi al perdó de Déu! [24] .

El proper 6 celebrem l'aniversari de la canonització de sant Josepmaria. En aquella data va ressonar amb nova força a l'Església i al món la crida a la santedat en la vida corrent. Se'ns ofereix una gran oportunitat per repetir-la a cau d'orella de moltes persones, convidant-les a acostar-se al sagrament de la misericòrdia divina. El 26 recordem també l'aniversari de la consagració de l'Obra al Cor Sacratíssim i Misericordiós de Jesús, realitzada pel nostre Pare en aquesta data de 1952,

i va voler que es renovés anualment en la solemnitat de Crist Rei.

No m'allargo més. Seguim molt units a les intencions del Papa, pregant quotidianament per tot allò que porta a la seva ànima, i també pels seus col·laboradors en el govern de l'Església, per la pau de les consciències i la pau al món sencer. Anem a una totes i tots, amb més esforç en cada jornada: no hem de viure sense fomentar aquesta petició dia rere dia.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de octubre de 2013

.....

[1] Sant Josepmaria , *Camí* , n. 301.

[2] Sant Josepmaria , *Carta 15- VIII -1953* , n . 12.

[3] *Ef* 4, 13.

[4] Sant Agustí, *Enarracions sobre els Salms 88* , 2, 14 (PL 37 , 1140).

[5] Sant Cebrià, *Sobre la unitat de l'Església catòlica* , 6 (PL 4, 519).

[6] Papa Francesc, *Discurs en l'audiència general* , 11- IX -2013.

[7] Ibid.

[8] Pau VI , *Quirògraf a sant Josepmaria* , 1-X-1964.

[9] Sant Josepmaria, *Camí* , n. 518.

[10] Missal Romà, *Credo de Nicea-Constantinoble* .

[11] *Catecisme de l'Església catòlica* , n. 976

[12] *Lc* 6, 19.

[13] *Catecisme de l'Església catòlica* , n. 1115. Cf Sant Lleó el Gran, Sermó 74, 2 (PL 54, 398).

[14] Sant Josepmaria, Carta 19-III-1967, n. 74.

[15] *Jn* 3, 5.

[16] *Catecisme de l'Església catòlica* , n. 125.

[17] *Ibid*, N. 1250. Cfr CIC can. 867.

[18] *Ibid*, N. 1251.

[19] Papa Francesc, *Discurs en l'audiència general* , 11-IX-2013.

[20] *Ibid*.

[21] *Catecisme de l'Església catòlica* , n. 1446.

[22] *Ibid*, citant el Concili de Trento i a Tertulià.

[23] Sant Josepmaria, *Notes d'una tertúlia* , 2-VII-1974.

[24] Sant Josepmaria, *Notes d'una tertúlia* , 6-VII-1974.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/carta-del-
prelat-octubre-2013/](https://opusdei.org/ca-es/article/carta-del-prelat-octubre-2013/) (06/04/2025)